

blandede i hans nye Familieforbindelser. Han forstod, at de betragtede hans Forlovelse som en Art Selvmord, der ikke var mindre beskæmmende for den ansete Hanstedske Familie, end Moderens i sin Tid havde været, og han tvivlede derfor heller ikke om, at ogsaa hans Navn fra nu af vilde være som udslettet af dens Erindring.

IV

Da Emanuel lidt efter traadte ud i Gaarden for at vaske sine Hænder ved Vandposten, fik han Øje paa en svær Mand af et præsteligt Udseende, der var ifærd med ved Hjælp af en Stok at stige op ad Flisetrappen foran Forstuen. Da Manden hørte hans Træskotrin paa Stenbroen, vendte han sig om og strakte bægge sine Arme ud imod ham med et højt Udraab.

Han var klædt i en langskødet, sort Frakke og sorte Benklæder, der hang i Poser ud over de brede Støvler. Under en smudsig gul Straahats brede Skygge faldt et mørkt og glinsende Nakkehaar i lange Krøller ud over Frakkekraven, og fra det fedladne Ansigt hang en Guds Velsignelse af graasprængt Skæg ned over en mørk, med to Rækker Hornknapper besat Vest, der var lukket helt op til Halsen, saa intet Spor af Linned var synligt.

Mens Emanuel, som slet ikke kendte denne Mand, forundret blev staaende ved Stalddøren, steg den fremmede med Besvær ned ad Trappetrinene; og skønt det saae ud, som om hvert Trin voldte ham Smerte, humpede han med glædestraalende Ansigt hen over Gaardens spidse Brolægning og udbrød allerede paa Afstand med en pibende men gennemtrængende Stemme:

„Naar Muhamed ikke vil komme til Bjærget, kommer Bjærget til Muhamed, staar der skrevet! For at du er Emanuel, — det behøver jeg ikke at spørge dig om. Du vil sandelig ikke have let ved at lyve dig en Moder til, kære Ven. Tillykke! Tillykke!“